

SCÉNÁŘ

Josef Nedomlel

Každý z nás prošel branou zrození. V každém se probudí radost, strach, smutek i vztek. Tyto emoce nás stále ovlivňují. Budeme vám vyprávět příběh o Josefu Nedomlelovi, který se narodil prvního července 1940 řezníkovi z Klánovic a jeho ženě. Jeho první vzpomínky se dotýkají války.

U toho řeznictví byl sklep, kde jsme měli připravené nějaké lavice, nějaké základní potraviny, deky a tak... Když začaly padat takové stanioly, což bylo rušení radaru, tak jsme věděli, že se bude bombardovat. Tak jsme se rychle přemístili do sklepa a poslední to zavalil těmi smrkovými kruháčemi, aby nám tam nespadla bomba.

V srpnu 1945 se celá rodina přestěhovala na Vlčí Horu, kde si tatínek pořídil řeznictví a začal soukromě podnikat. Také zde začal navštěvovat školu, kde se v jedné třídě vyučovalo chvíli česky, chvíli německy. Na Vlčí Hoře byl svědkem odsunu Němců po druhé světové válce.

Pochopitelně Češi svou mateřštinu ovládali. Český jazyk se tedy učili dobře. Němci sice počítali dobře, nádherně kreslili, lépe než my, poněvadž oni tady k tomu asi měli nějaké jiné vlohy, a z češtiny by propadali, všichni by propadali. Tak paní učitelka Kučerová vymyslela jednu věc. My jsme měli známkování od jedničky do pětky a oni měli známkování od jedničky do dvacítky.

Jedna paní držela pytlík. Já jsem myslel, že v tom má něco dobrého na cestu, tak jsem na to ukazoval (jako klouček) a ona to rozbila a měla tam hlínu.

V roce 1948 bylo řeznictví rodiny Nedomlelových znárodněno. Následně byl otec povolán na pracovní vojenské cvičení. Na různých místech především na Slovensku strávil třináct měsíců. Rodině nemohl poslat ani pohlednici. Maminka psala na úřady, že nic neudělal, ať ho pustí domů. Nejneuvěřitelnější odpověď dostala od tehdejší radnice.

Nejhroznější byl ten, co poslal místní národní výbor. Nedoporučuje se. Živel. Naše vlast by mohla být druhou Koreou. Takové pitomosti... Takže politika je někdy hrozná věc.

V roce 1958 Josef odmaturoval na varnsdorfské průmyslovce s velmi dobrým prospěchem.

Během vojenské služby se seznámil se svou budoucí manželkou, která v té době bydlela ve Zbirohu. Vzali se a měli spolu dvě dcery. V roce 1963 se přistěhovali do Jiříkova.

Při příjezdu vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 slavili zrovna dědečkovy narozeniny.

V noci najednou strašný hřmot. Kolem jedenácté – půlnoci tanky projely tady kolem „pianovky“ přes dráty, poněvadž tam byly ty dráty, o kterých už jsem se zmínil. Mezi dráty bylo třeba deset metrů, to bylo uválcované, uvláčené, aby tam byla znát stopa, kdyby někdo přešel. Dráty – nedráty, projeli to a hotovo.

Po roce 1989 se vrhl do podnikání. Stal se spoluvlastníkem jiříkovské firmy JST. Tu vedl až do svých sedmdesátin. Zazlívá tehdejšímu systému, že ty menší továrny nechal na holičkách a nepomohl jim s přechodem do demokratického hospodaření.

Já jsem těžce nesl sklárnu ve Chřibské. Ta fungovala 400 let (nebo jak dlouho), nakonec ji koupil nějaký zahraniční ten a místo aby ji zvelebil, tak ji zrušil.

POSELSTVÍ: Přeju vám všem, držte si dobré zdraví! To je základ všeho. Nekažte si zdraví sami! Vynechte drogy a sportujte!

Titulky:

Poděkování:

Josefu Nedomlelovi za poutavé vzpomínky

Františku Topinkovi za pomoc s animací

Lence Čermákové za pedagogické vedení

Autorský tým:

Ladislav Berkovec

Kateřina Blatná

Eliška Hobzová

David Mach

Martina Pospíšilová

Adéla Zemánková

Základní škola Jiříkov, okr. Děčín

Projekt Příběhy našich sousedů

© 2024

Vtípek na závěr:

Josef Nedomlel: *Já tady musím být až do roku 2052, poněvadž do té doby mi platí občanka. Tak co mám dělat?*